

ANTOLOGIA POESIA ROMENA CONTEMPORÂNEA

Seleção de Svetlana Cârstean

Tradução de Paulo Sérgio de Souza Jr.¹

Gellu Naum (1915-2001)

Marile serbări galante

Cu o aureolă mov în jurul capului
domnișoara Watteau toarnă beton peste mine
Ceva mai încolo printre hangarele goale
câțiva adolescenți fac zgomote cu instrumentele lor de percuție
și deodată soarele se întinde ca o frânghie
Cel ce mănâncă lumea trece
(câte oase mai am Patru Cinci
dar să nu uităm arhitectura lor nupțială)
și iată zarurile cu ochi în loc de puncte
Domnișoara Watteau naște un șoricel cu motor de piatră
odrasla ei mâhnită și întârziată
acum pune lemne în sobă așteaptă să se aprindă singure
și ce frumos le doarme sub cerul veșnic portocaliu tendoanele
aproape i-au căzut

Natürlich mai există locuri pe care nu le știe nimeni
în izolarea viziunii lângă copacul înecat în sudoarea singurătații sale
acolo cu ochii ca un început de faptă bună
noi ascultăm pe gratis niște discuri
și e atâta ceață încât abia se văd cuvintele

(*Partea cealaltă*, Cartea Românească, 1980)

¹ Paulo Sérgio de Souza Jr. é psicanalista, doutor em Linguística (UNICAMP) e pesquisador convidado junto ao centro de pesquisa Outarte (UNICAMP).

As grandes festas galantes

Com uma auréola roxa na cabeça
senhorita Watteau despeja concreto em mim
Um quê mais ao longe por entre hangares vazios
uns adolescentes fazem ruídos com seus instrumentos de percussão
e de repente o sol se estica feito uma corda
O que devora o mundo passa
(quanto osso ainda tenho Quatro Cinco
mas não esqueçamos sua arquitetura nupcial)
e veja só os dados com olhos em vez de pontos
Senhorita Watteau dá luz a um rato com motor de pedra
a sua prole entristecida e retardada
põe lenha na lareira espera que acenda sozinha
e quão belamente dorme sob o céu laranja-eterno os tendões
quase lhe caíram

Natürlich ainda existem uns lugares os quais ninguém conhece
lá na solidão das vistas próximo à árvore ensopada no suor do seu
[próprio isolamento
ali com os olhos que nem um princípio de boa ação
nós escutamos de graça alguns discos
e a neblina é tanta que mal se veem as palavras

(*Partea cealaltă* [O outro lado], Cartea Românească, 1980)

Leonid Dimov (1926-1987)

Vis cu bufon

În laptele dimineții aceste
Din orașul climateric cu însușiri alpestre
Au explodat ciudat prăjiturile din vitrină.
Zic ciudat, pentru că doar piereau într-un glob de lumină
De culoarea lor întunecată
Pentru prăjiturile de ciocolată,
Roz, cu scame de tăciuni
Pentru prăjiturile de căpșuni,
Verzui și galben un pic
Pentru prăjiturile cu fistic
Și așa mai departe.
Eu mă gîndeam, bineînțeles, la moarte
Cînd a intrat sunînd din clopoței, pe rotile,
Bufonul unui rege mort cu zile,
Mort subit
Pe cînd plutea de plăcere printr-un veac văruiț.
Dar să lăsăm gluma. Era
Bufonul nostru numai catifea
Și pe dinăuntru și pe dinafară,
Un vulpoi de cîrpă cu coada ușoară.
Se mișcă degeaba, există fără să fie,
Era – dacă vreți – o filozofie.
Toată lumea se făcea că nu-l știe,
Că nu-l vede cînd se strîmbă-n spate
Și presară boare turbure pe lingurițele plate...
Am început atunci să mănînc în cascade
Cataifuri, baclavale, rulade,
Simțeam în juru-mi umede boturi,
Înghițeam în neștire bezele, pișcoturi
Și creșteam, mă umflam ca un aerostat
Cu bube dulci și diabet zaharat,
Acolo în munții limpezi în zarea zmeurie
La masa pătrată din cofetărie.

(*Carte de vise*, Editura pentru Literatură '68/, 69, 1969)

Sonho com bufão

No leite de uma manhã como aquela
Da cidade climatérica de alpina aquarela
Explodiram de um jeito estranho os doces de vitrina.
Estranho porque esvaíam numa esfera lamparina
Com sua cor de calhau
Para os doces de cacau,
Rosa e laivos de carvão
Pros de morango da estação,
Verde e amarelo-guache
Pros docinhos de pistache
E assim por diante.
Na morte ia eu pensando, bastante
Quando entrou tocando o sino, patinando, ledo
O bufão de um rei que morreu cedo,
Caiu duro
Quando em caiados idos planava em prazer puro.
Mas vamos deixar de mofa. O
Nosso bufão é feito em veludo
E isso por dentro, por fora e à balda
Raposa de pano com lépida cauda.
Ele agia à toa, e mesmo sem ser existia
Era – caso queiram – uma filosofia.
Todo mundo finge que não o sabia,
Que não o vê troçando às escusas
E em reles colherinhas polvilhando brisas obtusas...
Foi então que desatei a comer sem dar mole
Kadaif, baklava e rocambole,
Sentia ao redor úmidos focinhos
Engolia suspiros, biscoitinhos
E crescia, inflava feito um zepelim
Com brotoeja e diabete, mas docim
No horizonte framboesa, límpida cordilheira
Bem na mesa quadrada de confeitadeira.

(*Carte de vise* [Livro de sonhos], Editura pentru Literatură '68/
69, 1969)

poezia e altceva?

nu trebuie să povestești în poezie – am citit
un sfat către un tânăr poet – deci să nu povestesc
cum, foarte devreme, ea se scula dimineața, și așezându-se pe pat
aștepta să i se liniștească respirația, cu fața în mâini –
să nu spun nimic despre chipul ei atâta de obosit
încât i se încovoiau umerii, în fața oglinzii, când
se pieptăna încet. să nu-mi mărturisesc spaimel
lângă fața ei înstrăinată, întoarsă de la mine.
să nu umblu cu versuri, ca și cu oglinda în mâini
în care se răsfrâng acele dimineți cu lumina cenușie
dinainte de zori. poezia nu trebuie să fie reprezentare,
serie de imagini – așa scrie. poezia
trebuie să fie vorbire interioară. adică
tot eu să vorbesc despre fața ei înecându-se, căutându-și
respirația? însă atunci ar fi numai felul în care eu vorbesc
despre fața ei, despre mișcările încetinite prin straturi
de remușcări tulburi, de gânduri doar ale mele,
ale imaginii ei – ar fi numai un chip, o imagine –
și ea – adevărata ei ființă atunci?

(*Versuri*, Editura pentru Literatură, 1968)

poesia é outra coisa?

não se tem de narrar em poesia – havia eu lido
um conselho a um jovem poeta – logo não vou narrar
como, bem cedo, pela manhã ela se levantava e, ao sentar-se na cama,
esperava amainar o respiro, com o rosto entre mãos –
nada hei de dizer sobre o seu semblante tão abatido
que seus ombros arqueavam, perante o espelho, quando
ela devagar se penteava. não hei de confessar-me os medos
junto ao seu rosto distante, sua cara virada pra mim.
não hei de zanzar com versos, feito espelho em mãos
no qual se refletem aquelas manhãs cinzentas
de antes da aurora. a poesia não tem de ser representação,
série de imagens – assim se escreve. poesia
tem de ser fala interna. ou seja
ainda hei de falar sobre o seu rosto sufocando, buscando
o respiro? mas aí não passaria do jeito que falo
sobre o rosto dela, sobre os vagarosos movimentos por estratos
de perturbados pesares, de pensamentos só meus,
da sua imagem – não passaria de um semblante, uma imagem –
e ela – o seu ser verdadeiro, então?

(*Versuri* [Versos], Editura pentru Literatură, 1968)

Virgil Mazilescu (1942-1984)

cineva pe lume are nevoie de mine

cineva pe lume are nevoie de mine
dragostea mea dacă ai nevoie de mine
o dragostea mea dacă ai nevoie de mine
gîndește-te la mine
în spațiul cel mai umilit
te-am sărutat eu mortul

fiecare să-și ascundă bine îngerul
în buzunar
ca la bîlci ca la
cinematograful mut
poate zborul va țîșni printre zdrențe și urechi
eh ce să-I faci vom fi un biet simbol
și unghiul dintre toate imposibil

te-am sărutat eu mortul

(*Va fi liniște, va fi seară*, Editura Cartea Românească, 1979)

alguém neste mundo precisa de mim

alguém neste mundo precisa de mim
meu amor se precisares de mim
oh meu amor se precisares de mim
é só pensar em mim
no espaço mais humilde
beije-te eu o morto

cada qual que se esconda bem o anjo
na algibeira
tal na feira tal
como no cinema mudo
quicá o voo vá brotar entre andrajos e ouvidos
ah fazer o quê seremos um símbolo vil
e o ângulo entre todos impossível

beije-te eu o morto

(*Va fi liniște, va fi seară* [Fará silêncio, fará tarde], Editura Cartea Românească, 1979)

Ileana Mălăncioiu (n. 1940)

Cîntai fals

Cîntai fals, dar aproape cu poftă
lume, lume, soro lume
și toate lucrurile treceau prin fața ta
strigate pe nume.

Astfel au apărut pe rînd prietenii
și mama și tata
și preotul și lumînarea aprinsă
și sapa și lopata.

Și în toată această tragedie
din care n-a mai fost scăpare
mama era întrebată de cineva
cît piper să pună-n mîncare.

Căci se pregăteau sarmale și cozonaci
și se cărau damigene cu vin
ca tu să pleci așa ca toată lumea
și ca lumea să uite de marele chin.

O, dacă aș mai fi putut să te ajut cu ceva
bunăoară să toc zarzavat
sau să mă las eu însămi tocată
pe tocătorul acela adevărat.

(Sora mea de dincolo, Cartea Românească, 1980)

Falsete

Desafinado, mas foi com gosto
mundo, mundo, mano mundo²
e todas as coisas te passavam frente ao rosto
ao clamor facundo.

E os amigos foram se aproximando
a mãe e o pai
e o vigário velando em procissão
com bico e corvo vai.

E mesmo com toda a tragédia
da qual não se vê saída
da mãe não pouparam indagar na choça
a pimenta a botar na comida.

Pois faziam charutinho e panetone
e carregavam garrafões com vinho
pra assim você partir qual todo mundo
e pra que o mundo só te lembre com carinho.

Oh, caso eu pudesse ajudar com alguma coisa
por exemplo picando o coentro
ou eu mesma em pedacinhos talhar
na legítima tábua à mesa de centro.

(*Sora mea de dincolo* [Minha irmã do além],
Cartea Românească, 1980)

² No original, “*lume, lume, sora lume*” [mundo, mundo, irmã mundo]: início de uma canção popular sobre a transitoriedade da vida. (N. do T.)

Angela Marinescu (n. 1941)

Atracție

un critic literar a scris acum vreo
treizeci de ani
că am forță interioară
și că voi izbuti
pînă să conving
nu am convins pe nimeni
și nu am forță interioară
decît atunci cînd mă cert
pentru un fleac cum ar fi
că toți poeții cred în prietenie
ca în Dumnezeu
numai eu nu cred
și de aceea mă cert și nu am prieteni
poate ceva prietene
dar povestea cu prietenele
nu se pune, e altceva,
o lume rece în afara unei lumi și mai reci
pe mine prietenii bărbați mă înfricoșează
și, în același timp, mă atrag,
ca un pahar de votcă
infectat cu sînge

(Probleme personale, Editura Cartea Românească, 2009)

Atração

um crítico literário escreveu há uns
trinta anos
que tenho força interior
e conseguirei
acabar convencendo
não convenci ninguém
e não tenho força interior
a não ser quando me atrito
por uma ninharia como o fato
de que todos os poetas acreditam em amizade
como em Deus
só eu não acredito
e por isso me atrito e não tenho amigos
quicá algumas amigas
mas a história com as amigas
não conta, isso é coisa outra,
um mundo frio fora de um mundo ainda mais frio
os amigos homens me apavoram
e, ao mesmo tempo, me atraem
feito um copo de vodca
infectado com sangue

(Probleme personale [Problemas pessoais],
Editura Cartea Românească, 2009)

Alexandru Mușina (1954-2013)

Întâmplare XVII

Prietena mea amăruie îmi zise:

“Tu, adolescent întârziat, bîntuie străzile
Cu craterele ochilor tăi cei albaștri,
Adună derbedeii în piețele monumentale
Și vorbește-le despre viitor”.

“Dar eu cu tine vreau să cutreier frunzele,
Să cutreier coaja hîrîitoare a stejarilor, vreau
Cu tine de mîină să trec labirintele
Furnicilor cele roșii”.

Prietena amăruie își lăasă pletele negre –
Ca un gînd ce nu-l voi mai avea nicicînd –
Să curgă întreagă și zise:

“Tu, adolescent întârziat, tu, dragule,
Nu vezi guzganii cum se cațără prin coapse?
Cunoaște orașul întîi și pe urmă
Vino și-mi spune cît e trupul meu de clar și de plin”.
Dar eu, cu inima ca un cățelandru pe coastă
Într-o dimineață a primăverii, -i cîntam:
“Ce-ți pasă, prietenă, ce-ți pasă?
De e noapte eu sînt scarabeu de aur,
De e zi eu sînt lăcustă verde,
Nimeni nu știe să mă culeagă,
Nimeni nu mă are a mă pierde”.

(*Tea*, Editura Axa, 1998)

Acontecimento XVII

A minha namorada amarga me disse:
“Você, adolescente atrasado, assombre
As ruas com as fendas azuis das suas vistas
Em praças enormes os vadios reúna ao seu timbre
E diga a eles sobre o futuro”.
“Mas quero as folhas pisar com deslumbre,
Pisar a casca rangente dos carvalhos, eu quero
Mãos dadas contigo cruzar os meandros
Daquelas rubras formigas”.
A namorada amarga deixa as suas melenas negras –
Tal pensamento que já não terei –
Soltas por completo e timbra:
“Você, meu querido, não vê nem sombra,
Adolescente atrasado, dos ratos nos membros?
Conheça antes a cidade e mais tarde
Venha e me diga o quanto o corpo meu é límpido e repleto”.
Mas eu, com o coração que nem um cão pela costa
Numa manhã de primavera, cantarolava:
“O que te inquieta, pequena, o que te inquieta?
Se for noite, eu sou um besouro dourado,
Se for dia, um gafanhoto verde
Não há ninguém que saiba o que me apanha,
Não há ninguém que tem de, e que me perde”.

(*Tea*, Editura Axa, 1998)

Mariana Marin (1956-2003)

Elegie

Doamne,
de m-aș putea odihni într-un sanatoriu de munte,
printre pastile roz și albastre,
un sanatoriu cu miros puternic de brad
și covoare moi,
cu doamne cochete și nevrozate
de conflicte plăcute, mici, conjugale.
De-aș avea și eu o traumă ca pojarul,
o răpăială de ploaie de vară,
o nevroză ca o mătase,
după care ești și mai iubită:
o nevroză ca un abur de mușețel,
după care ești și mai buimacă,
celestă,
după care fluxul feminității tale asaltează lumea,
o vindecă, îi dă frisoanele unei comori numai de ea cunoscute.
De m-aș putea odihni în oricare scenariu al vieții,
în cotloane diverse și simple, cinstite,
unde să nu existe decât un pat în care să dorm
și un lighean în care să vomit
tot ce dându-mi ai luat, Doamne,

să tot vomit.

(*Mutilarea artistului la tinerete*, Ed. Muzeului literaturii române,
1999)

Elegia

Senhor,
pudera eu descansar num sanatório de montanha,
entre drágeas róseas e celestes,
um sanatório que rescendesse forte a pinho,
tapetes macios,
com senhoras chiques e transtornadas
por conflitos pequenos, conjugais, brandos.
Tivera eu também um trauma como ardor,
uma chuva qual um toró de estio,
um transtorno que nem seda,
com o qual és ainda mais querida:
um transtorno que nem vapor de macela,
com o qual ficas mais inebriada,
divina,
com o qual o fluxo da tua feminilidade acomete o mundo,
recupera-o, e dá calafrios a um tesouro só por ele conhecido.
Pudera eu descansar num cenário qualquer da vida,
em recantos diversos e simples, honestos,
onde não exista nada a não ser um leito pra eu dormir
e uma bacia em que hei de vomitar
tudo o que ao me conceder tomastes, Senhor,

hei de seguir vomitando.

(*Mutilarea artistului la tinerete* [A mutilação do artista quando jovem], Ed. Muzeului literaturii române, 1999)

Poemul chiuvetei

într-o zi chiuveta căzu în dragoste
iubi o mică stea galbenă din colțul geamului de la bucătărie
se confesă mușamalei și borcanului de muștar
se plînse tacîmurilor ude.
în altă zi chiuveta își mărturisi dragostea:
– stea mică, nu scînteia peste fabrica de pîine și moara dîmbovița
dă-te jos, căci ele nu au nevoie de tine
ele au la subsol centrale electrice și sînt pline de becuri
te risipești punîndu-ți auriul pe acoperișuri
și paratrăznete.
stea mică, nichelul meu te dorește, sifonul meu a bolborosit
tot felul de cîntece pentru tine, cum se pricepe și el
vasele cu resturi de conservă de pește
te-au și îndrăgit.
vino, și ai să scînteiezi toată noaptea deasupra regatului de linoleum
crăiasă a gîndacilor de bucătărie.
dar, vai! steaua galbenă nu a răspuns acestei chemări
căci ea iubea o strecurătoare de supă
din casa unui contabil din pomerania
și noapte de noapte se chinuia sorbind din ochi.
așa că într-un tîrziu chiuveta începu să-și pună întrebări cu privire la
sensul existenței și la obiectivitatea ei
și într-un foarte tîrziu îi făcu o propunere mușamalei.

... cîndva în jocul dragostei m-am implicat și eu,
eu, gaura din perdea, care v-am spus această poveste.
am iubit o superbă dacie crem pe care nu am văzut-o decît o dată...
dar, ce să mai vorbim, acum am copii preșcolari
și tot ce a fost mi se pare un vis.

(*Totul*, Editura Cartea Românească, 1985)

O poema da pia

um dia a pia se apaixonou
caiu de amores por uma estrelinha amarela do canto do vitró da cozinha
confessou-se à toalha de mesa e ao pote de mostarda
queixou-se com os talheres molhados.
noutro dia ela declarou seu amor:
– estrelinha, larga de cintilar sobre a fábrica de pão e os moinhos dâmbovița³
desce aqui, pois de ti eles não precisam
eles têm no subsolo centrais elétricas e estão cheios de lâmpadas
desperdício botares teu ouro por sobre os telhados
e para-raios.
estrelinha, meu níquel te quer, meu sifão borbotou
tudo o quanto era tipo de canção para ti, sabido como só
os potes com restos de conserva de peixe
por ti também se apaixonaram.
vem, e vais cintilar toda a noite acima do reino de linóleo
rainha das baratas de cozinha.
mas, puxa! a estrela amarela não respondeu a esses apelos
porque amava o coador de sopa
da casa de um contador da pomerânia
e noite após noite se atormentava em olhos rasos.
de modo que passou um tempo e a pia começou a se indagar sobre o
sentido da existência e a sua objetividade
e passou mais um tempo e ela fez uma proposta à toalha de mesa.

... certa vez eu também me impliquei no jogo do amor,
eu, o buraco da cortina, que contei a vocês essa história.
caí de amores por uma esplêndida dacie⁴ creme que só tinha visto uma
[vez na vida...
isso pra não falar que agora estou com os filhos na pré-escola
e tudo o que aconteceu parece ter sido um sonho.

(*Totul* [Tudo], Editura Cartea Românească, 1985)

³ Indústria de produtos alimentícios, situada em Bucareste, que atua no ramo das farinhas e farelos. (N. do T.)

⁴ Modelo de automóvel que, durante a Guerra Fria, era produzido pela montadora romena Dacia. (N. do T.)

Cristian Popescu (1956-1995)

Moartea mea din flori

Ea mă iubește. Și nu are decât o singură dorință: să mă vadă îngropat în Cișmigiu, la leagăne, la nisip. Să am gropari numai copii. Cu lopățele și cu găletușă. Să mă îngroape de dimineața până seara, în fiecare zi. Ea știe că nu-i pe lumea asta mormânt mai bun ca-n Cișmigiu. Numai de la atâta și atâta joacă ți se pot odihni bine păcatele. Și să mai vină și ea din când în când să-mi facă câte-un monument, un castel de nisip.

Ea – moartea mea din flori.

Mereu a visat că fruntea ei ridată, lăbărțată va fi folosită drept cotor de piele la un exemplar de lux al ediției mele de postume. Toată viața m-a rugat să scriu un poem pornografic special pentru fruntea ei. A ei – a morții mele din flori.

Bineînțeles că a rămas și gravidă cu mine. Și nu numai o dată – de nenumărate ori. Rămânea gravidă numai cu lacrimă. Mă punea să plâng în ea toată noaptea.

În ea – moartea mea din flori.

În fiecare seară, dinăuntru, din pervazul oglinzii, fluiere îngeru', languros, după ea. Că trece zi de zi pe strada asta a lui și-o știe și-o place. Pe ea - moartea mea din flori.

Ea mă iubește. Și n-ar mai vrea decât ca masca mea mortuară, mărită enorm, uriașă, să fie turnată în argint și folosită drept acoperiș pe una din turlele bisericii de pe str. Olimpului, acolo unde ne-am făcut noi, de mult, nunta. Dar eu i-am spus că asta ar fi prea de tot, că nu se poate, că exagerează, că pur și simplu ne-am face de râs amândoi. Așa i-am spus.

Eu – viața ei grea, împutită, din flori.

(Arta Popescu, Societatea Adevărul, 1994)

A minha morte bastarda

Ela me ama. E não tem nada além de um desejo: ver-me enterrado em Cișmigiu,⁵ nos balanços, na areia. Pra ter apenas crianças de coveiros. Com pazinhas, com baldinho. Enterrar-me de manhã até a tarde, todo dia. Ela sabe que neste mundo sepulcro melhor não há que em Cișmigiu. Só com tanta brincadeira assim você pode serenar bem os pecados. E há de vir também ela de vez em quando pra me fazer um monumento, um castelo de areia. Ela – a minha morte bastarda.

Sempre sonhou que sua fronte enrugada, flácida, seria usada justo qual capa de couro num exemplar de luxo da minha edição de póstumos. A vida toda me pediu para escrever um poema pornográfico especial para a frente dela. A dela – da minha morte bastarda.

É claro que também ficou grávida de mim. E não foi uma vez só – inúmeras tantas. Só com lágrimas já engravidava. Nela me punha a chorar toda a noite.

Nela – a minha morte bastarda.

Toda tarde, ali de dentro, da moldura do espelho, assovia o anjo, langoroso, atrás dela. É que dia após dia passa por essa sua rua e sabe dela e por ela se afeiçoa.

Por ela – a minha morte bastarda.

Ela me ama. E não gostaria de nada além de que a minha máscara mortuária, ampliada enormemente, colossal, fosse fundida em prata e usada justo de telhado numa das torres da igreja na R. do Olimpo⁶, lá onde celebramos, outrora, o casamento. Mas eu lhe disse que isso seria demais da conta, que não tem cabimento, que é exagero, que pura e simplesmente nós dois passaríamos vergonha. Foi assim que eu lhe disse.

Eu – a dura vida dela, fétida, bastarda.

(*Arta Popescu* [A arte Popescu], Societatea Adevărul, 1994)

⁵ Parque Cișmigiu [*Parcul Cișmigiu*], localizado no setor 1 de Bucareste. (N. do T.)

⁶ Trata-se da *Biserica Flămânda* [Igreja Flamenga], localizada no setor 4 de Bucareste. (N. do T.)

Sorin Gherguț (n. 1973)

On. (orice vs ceva anume)

ce este este cum este pentru că ce a fost a fost cum a fost și ce va fi
va fi cum va fi pentru că ce este este cum este. Și ce este e ce nu a
mai fost și ce va fi va fi ce nu mai este – ba nu – ceea ce a fost e ce
nu mai este, ce va fi va fi ce este sau altceva,
(...puțin a fost, mult nu mai este;) ei drăcie
ce este, este o problemă de ontologie

Și n-am acum chef, nu-mi arde
de
fință,
de
nefință –
și alte paralele intersectate pe chelia actualului rege al Franței –

dacă mă preocupă ceva acum mă preocupă mai curînd
alte aspecte: etice,
estetice.

(ce se cuvine, se cuvine și aia trebuie făcut
ce nu se cuvine nu se cuvine și

respectiv

e urît

nu-i frumos ce-mi place mie, e frumos ce-ți place ție:
tehnica și lumea vie
arta-i fudulie

arta este fudulie
tehnica și lumea vie
sînt frumoase, -mi plac și mie.)

ce a fost a fost groaznic, ce este e suportabil, ce va fi va fi o-ncîn-
tare și-o feerie.

(*Orice-Uverturi & reziduuri*, Editura Pandora M, colecția Cercul
Poetilor Apăruți, 2011)

On. (qualquer coisa vs algo em especial)

o que é é como é porque o que foi foi como foi e o que será será
como será porque o que é é como é. E o que é é o que não foi e o
que será será o que não é – que nada – aquilo que foi é o que já não
é, o que será será o que é ou outra coisa,
(... pouco foi, muito já não é;) ai lazarento
o que é, é um tema ontológico rabugento

E agora não tenho vontade, não estou com pique
pra
ser,
pra
não-ser –
e outras paralelas intersectadas na careca do atual rei da França –

se algo me preocupa agora me preocupam antes
outros aspectos: éticos,
estéticos.

(o que convém, convém e tem de ser feito
o que não convém não convém

respectivamente

é feio

não é belo o que me contenta, é belo o que te dá contentamento:
a técnica e o mundo atento
arte é atrevimento

a arte é atrevimento
a técnica e o mundo atento
são belos, e que me agradam também avento.)

o que foi foi terrível, o que é é suportável, o que será será um
encanto e um alento.

(*Orice - uverturi & reziduuri* [Qualquer coisa – aberturas & resí-
duos], Editura Pandora M, coleção Cercul Poeților Apăruți, 2011)

Ștefan Manasia (n. 1977)

poem cu tricou

tricoul ăsta avea o istorie
fabuloasă era fabricat în hong kong-ul britanic
fusesse purtat de verișorul din washington
care apărea chiar așa
puști lungan și rahitic pe bicicleta
uriașă un fel de rădașcă mecanică
tricoul ăsta însemna în familia noastră
îndemnul la rebeliunea grunge
era mov și albastru și gri
scurtcircuita polenul din privirea gagicilor
și avea consistența soioasă a ăloră
purtate în concerte de cobain
tricoul ăsta m-a făcut pe la cînșpe ani
să-mi redobîndesc demnitatea
terfelită în bățiile golanilor din cartier
tricoul ăsta îmi adusesse
prima iubită și faima unui profet
îndărătnic și paradoxal îmi părea
că maică-mea îl spală totdeauna
cu mai mare grijă visînd poate
la bunăstarea rudei americane
(era pentru ea un ombilic secret)
pe el nu se îndurase să exerseze colții foarfecei
și să-l transforme în cîrpă de vase
îl împachetase cu grijă
și ani la rînd îl păstrase în noptiera în care
ca pe o madlenă textilă
aveam eu să-l găsesc

(*cartea micilor invazii*, Cartea Românească, 2008)

poema com camiseta

essa blusa tinha uma história
fabulosa era fabricada na hong kong britânica
fora usada pelo meu primo de washington
que era um carinha desse jeito
magrelo e raquítico de bicicleta
enorme tipo um escaravelho mecânico
tal camiseta era pra nossa casa
o estímulo da rebelião grunge
era roxa era azul era gris
curto-circuitava o pólen do olhar das paqueras
e tinha a consistência ensebada delas
vestidas em shows do cobain
essa camiseta me fez aos quinze
recuperar a minha dignidade
manchada nos sopapos lá dos rufiões do bairro
tal camiseta me trouxe
o primeiro amor e o renome de um profeta
indômito e paradoxal me parecia
que a minha velha sempre a lavasse
com maior zelo talvez sonhando
com o bem-estar dos parentes americanos
(era para ela um umbigo secreto)
com ela não suportara exercitar a tesoura
e transformá-la em pano de prato
embalara-a com cuidado
e anos a tivera no criado em que
qual madalena têxtil
ia eu de encontrá-la

(*cartea micilor invazii* [o livro das pequenas invasões],
Cartea Românească, 2008)

Dan Sociu (n. 1978)

Cîntec eXcesiv I

Încă mi se mai întîmplă să cred că în curînd mi se vor trezi superputerile: zborul, invizibilitatea, întoarcerea-n timp, superelasticitatea, trecerea prin ziduri, dragostea ta –

La 26 de ani, la mijlocul speranței de viață din România, la începutul lui decembrie, la capătul scării abrupte din Green am încercat să te sărut & ai dat înapoi și era să cad –

Ultima dată m-ai atins la muzeu, ți-ai lipit o secundă, cît să nu te vadă prietena ta, urechea de brațul meu și a fost atît de bine, ca și cum m-ai fi atins prima oară –

Ca și cum m-ai fi atins în vară, cînd ratasem ceva și te-ai așezat lîngă mine și ai încercat să mă consolezi, fără să știi că te plac, a fost bine, ca și cum m-ai fi atins atunci –

Cînd aveam nevoie, la muzeu dar, de fapt, în vară, e greu de explicat, și data viitoare, poate chiar mîine, cînd îți vei lipi urechea de brațul meu o să fie ca și cum ai face-o acum –

cînd te caut pe străzi
pentru că am nevoie.

Îmi lipsește fix o mie de lei ca să intru oriunde la cald, și sînt prea timid să cerșesc și nu sunt norocos să găsesc bani, nu am telefon, nu am o cartelă să te sun, nu sunt destul de norocos să dau de tine întîmplător, pentru că tu ești acasă cu el,

te iubesc dar acum
nu mai vreau să te caut pe străzi.

Canção eXcessiva I

Ainda me ocorre acreditar que logo despertam os meus superpoderes: o voo, a invisibilidade, a volta no tempo, a superelasticidade, o atravessamento de paredes, o teu amor –

Aos 26 anos, na metade da expectativa de vida da Romênia, no começo de dezembro, no topo da escada íngreme do Green tentei te beijar & você deu pra trás e eu quase caí –

Da última vez em que você me tocou, colocou por um segundo, pra que a tua amiga não te visse, a tua orelha no meu braço e foi tão bom, como se me tivesse tocado pela primeira vez –

Como se me tivesse tocado no verão, quando eu tinha perdido algo e você se sentou do meu lado e tentou me consolar, sem saber que gosto de você, foi bom, como se você então tivesse me tocado –

Quando eu precisava, no museu, mas, de fato, no verão, é difícil explicar, e da próxima vez, quem sabe amanhã mesmo, quando for colar a orelha no meu braço vai ser como se o fizesse agora –

quando te procuro nas ruas
porque preciso.

Me faltam exatamente mil lei⁷ pra ir pra um lugar quente, e sou tímido demais pra esmolar e não tenho sorte pra encontrar dinheiro, não tenho telefone, não tenho cartão pra te ligar, não sou sortudo o bastante pra te esbarrar por acaso, porque você está em casa com ele,

te amo mas agora
não quero mais te procurar pelas ruas.

⁷ Plural de leu [*leão*], moeda nacional romena. (N. do T.)

Bucureștiul ăsta îmi înnegrește unghiile pe care le tai în fiecare dimineață pentru tine, pentru că s-ar putea să te întâlnesc. Mă bărbieresc pentru tine, mă dau cu deodorant pentru tine, mă împrumut de haine pentru tine –

Dorm oriunde ca să fiu în același oraș cu tine, pentru că nu am un loc al meu, dar o să am un loc al meu pentru tine, o să omor rata-tul din mine pentru tine și o să fac bani –

O să învăț să fiu mai cool decât el , o să învăț toate versurile, pie-sele și albumele trupelor care-ți plac ție, sau o să te țin în brațe când o să plîngi –

Troleibuzele care nu duc la tine nu-mi folosesc la nimic. Troleibu-zele care duc la tine nu-mi folosesc la nimic.

Într-o noapte o să mă lipesc de mașina neagră din fața blocului tău, să-i pornesc alarma, să te trezești enervată să te ridici din pat de lângă el –

În ultimul timp nu te mai pot vedea decât pe holuri, la o țigară, și tu fumezi trei una după alta, și pofta ta morbidă mă bucură. Cândva vom face amîndoi cancer la plămîni și-mi doresc să nimerim în ace-lași grup de suport, așa,

ca Bonham Carter & Norton,

Tori Amos & Kafka –

(*cîntece eXcesive*, Editura Cartea Românească, 2005)

Essa Bucareste me preteja as unhas que corto toda manhã por você,
porque podia ser que eu te encontrasse. Me barbeio por você, passo
desodorante por você, pego roupas emprestado por você –

Durmo em qualquer lugar pra estar na mesma cidade que você, por-
que não tenho um canto meu, mas vou ter um canto meu por você,
vou matar por você o fracassado que há em mim e descolar grana –

Vou aprender a ser mais cool que ele, vou aprender todas as letras,
as músicas e os álbuns das bandas de que você gosta, ou vou te
pegar nos braços
quando você chorar –

Os trólebus que não levam a você não me têm serventia. Os tróle-
bus que levam até você não me têm serventia.
Numa noite eu vou parar com um carro preto na frente do teu
bloco, soltar o alarme pra te acordar nervosa pra você levantar da
cama de perto dele –

Recentemente não consigo mais te ver a não ser nos corredores, pra
um cigarro, você também fuma três um depois do outro, e o teu
apetite mórbido me alegra. Qualquer hora vamos ambos ter cân-
cer nos pulmões e espero que a gente se esbarre no mesmo grupo
de apoio, assim,

qual Bonham Carter & Norton,
Tori Amos & Kafka –

(*cîntece eXcesive* [canções eXcessivas],
Editura Cartea Românească, 2005)

Andrei Dosa (n. 1985)

legătura părintească

părinții mei
sunt idoli de piatră
sculptați în fotolii
învălușiți în lumina albastră
a televizorului

eu îi rog
să îmi dea iubire
ei îmi dau de înțeles că
focul încălzește
masa e pusă
patul va fi desfăcut

eu vreau să ascult
pildele lor grăitoare
mă cheamă
alături de ei
în fața televizorului

eu mă pregătesc să ies
cer binecuvântare
și putere
ei cu ochii închiși spre tv
văd pericole prevăd capcane
îmi spun să mă feresc

îi implor
să se întrupeze încă o dată
să facă minuni
să salveze lumea
piatra pleznește
pe fețele lor

laço parental

meus genitores
são ídolos de rocha
presos aos lugares
envoltos na luz azul frouxa
do televisor

eu lhes peço
que me deem amor
eles me dão a entender
que o fogo está aceso
a mesa posta
a cama vai ser desfeita

e eu na espreita
de exemplos eloquentes
me chamam
pra bem perto deles
ao televisor em frente

eu me arrumo para sair
a bênção lhes peço
e firmeza
eles de olhos cerrados na tela
veem perigos preveem emboscadas
dizem pra eu me cuidar

eu imploro
que eles encarnem de novo
que façam milagres
que salvem o mundo
e nas suas faces
a pedra atoa

pierduți în lumina albastră
a televizorului
idoli de piatră
mici și obosiți

(Când va veni ceea ce este desăvârșit, Editura Tracus Arte, 2011)

perdidos na tal luz frouxa
do televisor
ídolos de rocha
miúdos e cansados.

(*Când va veni ceea ce este desăvârșit* [Quando vier o que é perfeito],
Editura Tracus Arte, 2011)

Val Chimic – pseudonim Valentina Chiriță (n. 1983)

cu kooie, mama

de ani întregi nu mai intrasem în casa mea:
cu tine, andrei, am rupt pieptul puiului peste masă
dar mândria a rămas neînvinsă
când peste alți ani buni
am rămas singur:

mamă pietroasă, mamă grasă întinsă
în pat
cu umerii și capul lăsați
morți
peste căpătâiul patului

îți mai aduci aminte
când băteam prea tare în ușa de la bucătărie
și adunam pământul de flori din hol?

Eu mi-aduc aminte de tine

Într-o după-amiază când
Ți-au capsat o hârtie de spate
Și ai venit să te împungi în maică-ta
Ca o muscă în geam
Bolnavă, fierbinte
Și ea urla că e o
Păcătoasă

Atâta cu liniștea,
În casă, broboane de lapte
Se preling
Pe fața albă de mătase

(*umilirea animalelor*, Editura Casa de Pariuri Literare, 2010)

com kulhões, mamãe

por anos inteiros não entrei em casa:
com você, andrei, parti o peito de frango por sobre a mesa
mas o orgulho continuou invicto
quando outros bons anos
eu fiquei só:

mamãe durona, mãe gorda estirada
na cama
com os ombros e a cabeça largados
mortos
na cabeceira da cama

você ainda se lembra
quando eu batia forte demais na porta da cozinha
e juntava o terriço do corredor?

Eu me lembro de você

Numa tardezinha quando
Te grampearam um papel nas costas
E você veio aferroar a tua velha
Qual mosca no vidro
Enferma e candente
E ela gritou que é uma
pecadora

Com tamanho silêncio,
Em casa, gotinhas de leite
escorrem
pelo rosto alvo de seda

(*umilirea animalelor* [a humilhação dos animais],
Editura Casa de Pariuri Literare, 2010)